

[Ministeren for særlige Anliggender.]

den paagældende. Der har været foretaget ganske overordentlig grundige Undersøgelser i denne Sag, som paa et vist Tidspunkt saa ud til at ligge til en Rehabilitering, hvilket jeg under en Samtale i min Modtagelse meddelte den dræbtes Søster. Senere viste det sig imidlertid, at de Ting, vi havde faaet refereret, men ikke var ganske sikre paa, ved en Politundersøgelse, der blev foretaget med minutøs Grundighed, var aldeles begrundede, at det forholdt sig, saaledes som man havde troet. Men det objektive i den Redegørelse, der er fremkommet til Familien, ligger deri, at man har gjort Rede for Sagens faktiske Omstændigheder og tillige oplyser, at der ikke foreligger nogen Oplysning om, at den unge Mand havde haft Forbindelse med Tyskerne eller tyskvenlige Kredse, ligesom det heller ikke var oplyst, at han havde gjort Skridt til at gøre Alvor af sin Trusel.

Det er objektive Kendsgerninger, som Ministeriet kan forsvare at lade gaa fra sig. Men at rehabiliterer som likvideret uden Grund en Mand, der gentagne Gange i en yderst farlig Situation under Modstandskampen fremsatte Trusler om at anmelde en Mand, om hvem han vidste, at han dels havde haft Politifolk boende illegalt, dels havde haft Vaabenlager paa sin Ejendom, til Tyskerne, det tror jeg, det høje Ting vil være enig med mig i, at det kan man ikke.

Men lad mig her sige en anden Ting. I disse Sager er det væsentlige ikke, om der foreligger Skyld eller ikke Skyld. Det væsentlige er, om den, der er dræbt, ved sin Adfærd har bevirket, at man paa det paagældende Tidspunkt maatte anse ham for farlig for Modstandskampen, og det maatte man i dette Tilfælde efter samtlige de objektive Kriterier, man havde at gaa efter ved de Undersøgelser, der foretoges.

Jeg kan tilføje, at Justitsministeriet, med hvilket vi har forhandlet indgaaende om denne Sag, og min Kollega Justitsministeren var ganske enig med mig i, at der ikke kunde være Tale om nogen egentlig offentlig Rehabilitering af den paagældende. Vi har gjort her som i andre Tilfælde, at vi har meddelt de Paarørende, hvorledes Sagen ligger, baade de fordømmende og de undskyldende Momenter, der har nogen Relevans, og det er derefter ganske overladt til de paagældende selv, hvorvidt de ønsker at offentliggøre en saadan Rehabiliteringserklæring eller ej. De eneste Erklæringer, der offentliggøres fra Ministeriets egen Side, er i de Sager, hvor der foreligger en ganske

klar Fejltagelse, en beklagelig Handling; i saadanne Tilfælde er der et rimeligt Krav paa, at Rehabiliteringen sker *ex officio* fra det offentlige Side.

Det ærede Medlem Hr. Rytter fremhævede Sætningen *in dubio pro reo*. Jeg er ganske enig i hans Betragtninger herom. Man bør gaa meget vidt i Retning af at rehabiliterer, hvor der er Mulighed for, at der kan foreligge Fejltagelser. Ingen skal ligge i sin Grav fordømt, uden at der er Grund til det.

Det ærede Medlem stillede mig direkte det Spørgsmaal, om den Sag, vi her omtaler, har været politimæssig undersøgt. Det tror jeg, jeg har besvaret adskillige Gange tidligere ved anden Lejlighed, men jeg skal gerne gentage her, at der har været en end-ogsaa ganske overordentlig grundig Politundersøgelse i denne Sag.

Det ærede Medlem Hr. Rytter kom herefter ind paa nogle Betragtninger om den gamle Straffelovs § 257 i Forbindelse med Behandlingen af disse Sager og i Overensstemmelse vistnok, forstod jeg, med den Upartiskhed, som han mente maatte karakterisere Ministeriet for særlige Anliggender i disse Sager. Denne gamle Bestemmelse er en udpræget Pengeafpresningsbestemmelse, som gjorde, at man, naar man var udsat for et Bedrageri, altid kunde regne med at faa sine Penge igen, fordi Familien vilde dække over den paagældende ved at betale, og saa kunde man frafalde Sagen. Men det, jeg forstod det ærede Medlem i Virkelighedne mente med dette, var, at man i Tilfælde, hvor der maaske egentlig var Grund til Rehabilitering, forsøgte at paadutte den paagældende Handlinger, som ikke var tilstrækkeligt dokumenteret.

Det ærede Medlem Hr. Rytter gjorde ogsaa en Bemærkning om, at vi sad bag et Jerntæppe, og han ønskede, at Ordregiverne skulde frem; i den omtalte konkrete Sag ønskede det ærede Medlem Oplysning om, hvem der havde givet Ordre til den paagældende Likvidering. Jeg kan her sige, at den Oplysning vil ikke blive givet det ærede Medlem. Det drejer sig her, som det ærede Medlem Hr. Malchau udtrykte det, om Soldater, der har handlet ud fra deres bedste Skøn. Der skal ikke paadrages dem nogen Ubehageligheder for en Handling, som er fuldt belyst, og som under ingen Omstændigheder vil kunne medføre Ansvar for dem, hverken strafferetligt eller paa anden Maade.

Det ærede Medlem omtalte derefter en anden Sag, ligeledes ud fra rent ensidige Oplysninger. Det er en Sag, der i Øjeblikket